

מסורת הש"ס

א) (ז"ל עליה, ב) תוספתא דתברכות פ"א ה"ג (נאווה טט: ע"ש נדה ט"ז: ע"ש); א) דמק, ד' ז"ק, ב) ויעין תוספות יום טוב ד"ה עולת העוף, ו) אלו דיתורים מעולת עד ד"ה הקומץ שיך למתני' דף ט. ומד"ה הקומץ עד ד"ה אכל שיך למתני' דף יא, ב' ז"ק מ"ו, ח) קדשי ה' והכהנים הד"ה ז"ק, ט) פ' שמי הלחם דאין דוחות לא שבת ולא יו"ט ונאפוח מעברני ח"י כשנאפה מצברני הרי הם פסולים למחר בלינה אלא ע"כ דאין לינה פסלה נהו ואורי"י דגרס שפיר כו' ז"ק, י) ה'להמים רש"ש, ס) ז"ל פ"ד דף מה: ד"ה אכלו, ו) ששקדשו כבלי לחשון ז"ק, ח) ז"ק.

מוסף רש"י

טבול יום תחלה לקדש. שעה שש בקודש להיות טבול יום אלו כראשון למועלה ויעטנה שנים בקדש זה מזה, שאולם שנוגע בטבול יום נעשה שני ונעשה את חצירו שליש ונעשה קריין וטאמן שמקלקלין את אחריס ונעשליש פוסל את הרביעי להיות הוא עצמו פסול אכל לא יפסול את אחריס בנגשו (טוסה כסב).

רבינו גרשום

צורתו: אבל לאכילה, להתירו לאכילה לא אמר שתהא זריקה מועלת והיינו דקאמר את איסורא איכא: סליק פיראָה

הוכשרה ליפסל. כלומר משמלקה ניתוספה בה קדרשה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלבנה: הוזה דמה חייבין עליה משום פיגול. דהוא דעוף במקום זריקה דבהמה קאי דהואה קובעת פיגול כשחושבש בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה. ושו"ש בו איסור נותר וטמא: ואין בה מעילה. דכיון דהוזה דמיו יש בו היתר לכהנים: אבל איטמויי לא שתטמא: אחרים לא: מתניתין מני. דקתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא: רבנן היא. דאמרי כשם שפוסל טבול יום משקין תרומה ואוכלי תרומה ואינו מטמא כדתנן ואלו פוסלין בתרומה כו' וטבול יום כך פוסל אוכלי קדש ומשקי קדש ולא מטמא:

אכל. לענין להתירו לאכילה לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דאסורה באכילה משום יואל: הדרן עלך קדשי קדשים **המזאת העוף מועלין בה משוקדשה**. בפה אפילו אם נהנה ממנה מחיים כגון שמכרה דהויאיה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר משנמלקה ניתוסף בה קדושה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלבנה: הוזה דמה חייבין עליה **משום פיגול**. דהואה דעוף קיימא במקום זריקה דבהמה דהואה קובעת בפיגול שחשצ בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה ושוב נמיי יש בו איסור נותר וטמא אם נטמא דהואה קובעת בכל הני: ואין **בה מעילה**. דכיון דהוזה דמה יש בה היתר לכהנים: גמ' **אכל לאיטמויי** לא. שמהא טמאה ומטמאה אחרים לא: **מסניטין**. דקתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא רבנן היא דלמרי כסם שפוסל טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה כך פוסל אוכלי קדש דלינו מטמא לעמא

אחרים: דפניא **אכל אומר** טבול יום פהלא לקדש. דהוי ראשון ומשו לקדש שני דאותו שני עושה שליש ורביעי בקודש ופוסל את התרומה:

ההואה ים ביום המוליקה דא"כ איפסל הדם בשקיעת החמה מ"מ נקט גבי מליקה פסול דלינת גשר לפי שמדע פסול דלינת גשר לא יולנה אלא לאחר הואה שהרי ומשעת מליקה מונין: הוזה דמה חייבין ע"יה משום ב'. למד' לעיל (דף ה.) היתר אכילה שנינו ר"ל הוזה ממש שגראה לאכילה ולמ"ד היתר זריקה ר"ל שגראה להוות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי יין קדשים דשיך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי שם להוות הכא נמי דלא שיך קבלה גבי חטאת העוף צענין שיהא ראוי להוות: ואין מועליין בה. דבין היה לו למיתני מטאת העוף עם פרים הנשרפים דמרייהו לא סלקו לגבהו כולהו שם אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים יין וצחטאת) א) ובעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף יין משתאף לבית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש: ו) עולת] העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה: **בזיצה** דמה. דגבי חטאת העוף נקט הוזה ממש דחטאת העוף איכא האה ומיאי אכל בעולה אלא מיאי פירוש שקומט הבשר ו והדם יואל בדוחק וממתמאה והואה היינו לא נותו הדם למרחוק: ו**מועליין** בה עד שתצא לבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין צריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אכל מכאן ואילך הרי נעשית מלווה ואין מועלין בה: **פרים** הנשרפים. פר העלם דבר של כצור ופר כהן משחי ופר יום הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרת כוכבים: ה**וכשרו** איפסל ב**טבול** יום. מימא למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין בהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל כצור הם ובאים בטומאה יין יש לומר לענין לשורפו צבית הדשן ששורפין בו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין בית הדשן לעצמן כדאמרין פרק טבול יום וצמים דף קד: גט) (גבי) ג' צית הדשנים היו שם: הוזה דמן. פירוש על יין הפרוכת ועל מצבה הוזה כדאמרין פרק אחיו מקומן (ספ דף מו.) ומועלין בהם עד שיתק הבשר אכל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מלווה: **אין** מועליין בעורות **אב**י מועליין בבשר. יין דמשאמר שזרק דמה וזה המוצא בצשר והוה ליה י' קדשי ה': וה**בהנים** בעורות. יין ונפקי להו ממלל קדשי ה' כדאמרין (וצמים דף קג.) כל שלא וזה המוצא בצשר לא וכו הכהנים צעור: **אבל** מועליין בבשר עד שתצא לבית הדרשן. דלכתי לא נעשית מלווה שזריך להוציאה לבית הדשן אכל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין בהן הוצאה לבית הדשן ששם הם שרפין הילוך אין מועלין בהן משהותק הבשר:

קרמו פניה בתנור הוכשרו איפסל ב**טבול** יום ובמחוסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלבנה דהא מנן י' פרק שמי הלחם (מנחות דף ק:) שם נאפוח מעברני לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה אם כן כשנאפה מצברני הרי הם יין פסולים למחר בלינה ואורי"י דגרס שפיר דמודקתני קרמו יינו בתנור הוכשרו ליפסל כו' אלאא אית ליה תנור מקדש ו' לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה ואם כן אפייתו לחם דוחה השבת דהכי דייק בפרק רבי שמעאל (מנחות דף עב:) צסופו ומשנה דפרק שמי הלחם (ספ דף נה:) אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דאין אפייתו דוחה יום טוב לאו ואם תאמר כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כניסמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו (חולין דף לה:) והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לא והיינו כשנקמס:

לשחוח ע"יהן הובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לא להם תורת לחם (עליהם) לשחוח את הוצח עליהם אכל לא קרמו לא דגבי שמיטה הוצח כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: גזרך דמן של בבשים חייבין ע"יהן ב'. פירוש עליהן על הכבשים': ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל לו צספ"ק (דף י:) וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לא לשמי הלחם כיון דלנינו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין אגב הני דלעיל וכן ל"ל בלחם הפנים: קרבו הביבים חייבין ע"יהם משום פיגול ב'. הצויצים הרי הם מתירים הלחם לו הסילוק של בזיכים כמו הקמילה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויצים כמו שמקטירין הקומץ: **אין** מועליין בשירים. דהא אית בזה היתר לכהנים:

הקובין והצבונה. פירשמי בצריכות צוצחים (בפרק לו"ט) שני דף ס:) קדשו בב"י הוכשר איפסל ב'. לא נקט קדשו בכלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ בכלי ינו קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום ו' מקודם בכלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתנא לקמן (דף ט.) המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא אגב ינו הנך דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ו**פיגול** אין בהן. דכולם אין להן מחירין וכל דבר שאין להן מחירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצאה בפני עצמה כדאמרין התם (וצמים דף מד.) מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דאין לה מחירין ואי בצאה עם הוצח פלוגתא דרבי מאיר ורבנן צסוף פ' צית שמאי' (וצמים דף מג.) ר' מאיר סבר פיגול ורבנן סברי לא פיגל ואחיא מתני' כרבנן ובלבנה דקתני אי מיירי צבא מן הוצח ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצאה בפני עצמה מוכח בתמורה צפ' יש בקרבנות (דף קי:) דקריבא אפילו בלינה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נזטרך לפרש לינה עמוד השחר: **אבל** איטמויי **א**. מם (ולפי') מ]פירוש] שהטבול יום אינו עושה מם אותה טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

בלינה למחר ואורי"י דגרס ליה שפיר: שם קרמו פניה בתנור: ו' מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואפייתו דידהו דוחה השבת: לא ירוט ואינו נפסל לא בטבול יום ולא במחוסר כפורים כיון דתנור אינו מקדש ואי": לא כן בו התנור נעשה לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"י נקט קרמו פניה משום סיפא (כדי) חיבות והיינו כשנקמס נמחק: לא לעיל ואין לומר דקאמר: לא מועליין בשחי' הלחם כיון דאינו כנוף הכבשים דאמר במנחות דהא דקאמר רבי חיינו בבובחים גופיה וי"ל: לא הלחם כדכתבי והוי ללחם לאוכרי וליפנין אוכריה ממנחות וסליק של בזיכים הוי תחת הקמיצה וההילוך למוצא כמו הליווך של קומץ ומקטירי הביזים: לא בפ' ביש"ט: לא בכלי לקדשו הוכשר ליפסל בטבול יום כו' שכבר הוקדש בכלי ראשון: לא אגב אינך דנקט חיבת הנך נמחק: לא היום ונכסיז מכאן: לא חתא וכתמורה חשיבי ליה דבר: מם לפי שהטבול. אות ו' נמחק: מם חיבת אותו נמחק:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אכל לאכילה לא מרצה כלומר אכל לענין שיאכל לא מהניא זריקה ולא י' נראה דמה לו להזכיר עיבור צורה דלא איירי ביה ר"ע שם הל"ל עד כאן לא קאמר ר"ע אלא לאקצועי צמעילה ולחיובה משום פיגול ויותר וטמא ועוד קשיא דצפסמים (דף פג.) משמע דלא מהניא זריקה להצריך עיבור צורה א' דלמר

התם נטמא הפסח או שיא' ישרף מיד וגראה לפרש דה"ג קאמר ו' כי קאמר רבי עקיבא זריקה מועלת ליואל כלומר לענין דצרים האמורים צמשנה לאקצועי צפיגול ו' אכל מכל מקום לשריפה אויל מיד ים דלא פליג אמתני':

אבל לאכילה ו' הוא דלא מרצה: הדרן עלך קדשי קדשים

המזאת העוף מועלין בה משוקדשה ינמלקה הוכשרה ו' להפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים יובלינה הוזה דמה חייבין א' עליו משום פיגול נותר וטמא יואין **בה מעילה**: גמ' קתני הוכשרה ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלבנה ליפסל אין אבל לממויי לא מתניתין מני רבנן היא דתניא אבא שאול אומר טבול יום תחלה

יום או מחוסר כפורים] פסול מלאכול: ובל"בנה. יא' צלינת דם בשקיעת החמה א"י צלינת גשר ליום ולילה ואע"ג דצתר הכי קתני הוזה דמה דמשמע דהשתא לא איירי צהזה וא"א צלינת יום ולילה אלא לאחר הואה שהרי נעשית מליקה פסול דלינת גשר לפי שמדע פסול דלינת גשר לא יולנה אלא לאחר הואה שהרי ומשעת מליקה מונין: הוזה דמה חייבין ע"יה משום ב'. למד' לעיל (דף ה.) היתר אכילה שנינו ר"ל הוזה ממש שגראה לאכילה ולמ"ד היתר זריקה ר"ל שגראה להוות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי יין קדשים דשיך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי שם להוות הכא נמי דלא שיך קבלה גבי חטאת העוף צענין שיהא ראוי להוות: ואין מועליין בה. דבין היה לו למיתני מטאת העוף עם פרים הנשרפים דמרייהו לא סלקו לגבהו כולהו שם אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים יין וצחטאת) א) ובעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף יין משתאף לבית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש: ו) עולת] העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה: **בזיצה** דמה. דגבי חטאת העוף נקט הוזה ממש דחטאת העוף איכא האה ומיאי אכל בעולה אלא מיאי פירוש שקומט הבשר ו והדם יואל בדוחק וממתמאה והואה היינו לא נותו הדם למרחוק: ו**מועליין** בה עד שתצא לבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין צריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אכל מכאן ואילך הרי נעשית מלווה ואין מועלין בה: **פרים** הנשרפים. פר העלם דבר של כצור ופר כהן משחי ופר יום הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרת כוכבים: ה**וכשרו** איפסל ב**טבול** יום. מימא למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין בהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל כצור הם ובאים בטומאה יין יש לומר לענין לשורפו צבית הדשן ששורפין בו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין בית הדשן לעצמן כדאמרין פרק טבול יום וצמים דף קד: גט) (גבי) ג' צית הדשנים היו שם: הוזה דמן. פירוש על יין הפרוכת ועל מצבה הוזה כדאמרין פרק אחיו מקומן (ספ דף מו.) ומועלין בהם עד שיתק הבשר אכל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מלווה: **אין** מועליין בעורות **אב**י מועליין בבשר. יין דמשאמר שזרק דמה וזה המוצא בצשר והוה ליה י' קדשי ה': וה**בהנים** בעורות. יין ונפקי להו ממלל קדשי ה' כדאמרין (וצמים דף קג.) כל שלא וזה המוצא בצשר לא וכו הכהנים צעור: **אבל** מועליין בבשר עד שתצא לבית הדרשן. דלכתי לא נעשית מלווה שזריך להוציאה לבית הדשן אכל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין בהן הוצאה לבית הדשן ששם הם שרפין הילוך אין מועלין בהן משהותק הבשר:

קרמו פניה בתנור הוכשרו איפסל ב**טבול** יום ובמחוסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלבנה דהא מנן י' פרק שמי הלחם (מנחות דף ק:) שם נאפוח מעברני לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה אם כן כשנאפה מצברני הרי הם יין פסולים למחר בלינה ואורי"י דגרס שפיר דמודקתני קרמו יינו בתנור הוכשרו ליפסל כו' אלאא אית ליה תנור מקדש ו' לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה ואם כן אפייתו לחם דוחה השבת דהכי דייק בפרק רבי שמעאל (מנחות דף עב:) צסופו ומשנה דפרק שמי הלחם (ספ דף נה:) אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דאין אפייתו דוחה יום טוב לאו ואם תאמר כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כניסמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו (חולין דף לה:) והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לא והיינו כשנקמס:

לשחוח ע"יהן הובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לא להם תורת לחם (עליהם) לשחוח את הוצח עליהם אכל לא קרמו לא דגבי שמיטה הוצח כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: גזרך דמן של בבשים חייבין ע"יהן ב'. פירוש עליהן על הכבשים': ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל לו צספ"ק (דף י:) וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לא לשמי הלחם כיון דלנינו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין אגב הני דלעיל וכן ל"ל בלחם הפנים: קרבו הביבים חייבין ע"יהם משום פיגול ב'. הצויצים הרי הם מתירים הלחם לו הסילוק של בזיכים כמו הקמילה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויצים כמו שמקטירין הקומץ: **אין** מועליין בשירים. דהא אית בזה היתר לכהנים:

הקובין והצבונה. פירשמי בצריכות צוצחים (בפרק לו"ט) שני דף ס:) קדשו בב"י הוכשר איפסל ב'. לא נקט קדשו בכלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ בכלי ינו קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום ו' מקודם בכלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתנא לקמן (דף ט.) המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא אגב ינו הנך דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ו**פיגול** אין בהן. דכולם אין להן מחירין וכל דבר שאין להן מחירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצאה בפני עצמה כדאמרין התם (וצמים דף מד.) מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דאין לה מחירין ואי בצאה עם הוצח פלוגתא דרבי מאיר ורבנן צסוף פ' צית שמאי' (וצמים דף מג.) ר' מאיר סבר פיגול ורבנן סברי לא פיגל ואחיא מתני' כרבנן ובלבנה דקתני אי מיירי צבא מן הוצח ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצאה בפני עצמה מוכח בתמורה צפ' יש בקרבנות (דף קי:) דקריבא אפילו בלינה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נזטרך לפרש לינה עמוד השחר: **אבל** איטמויי **א**. מם (ולפי') מ]פירוש] שהטבול יום אינו עושה מם אותה טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אכל לאכילה לא מרצה כלומר אכל לענין שיאכל לא מהניא זריקה ולא י' נראה דמה לו להזכיר עיבור צורה דלא איירי ביה ר"ע שם הל"ל עד כאן לא קאמר ר"ע אלא לאקצועי צמעילה ולחיובה משום פיגול ויותר וטמא ועוד קשיא דצפסמים (דף פג.) משמע דלא מהניא זריקה להצריך עיבור צורה א' דלמר התם נטמא הפסח או שיא' ישרף מיד וגראה לפרש דה"ג קאמר ו' כי קאמר רבי עקיבא זריקה מועלת ליואל כלומר לענין דצרים האמורים צמשנה לאקצועי צפיגול ו' אכל מכל מקום לשריפה אויל מיד ים דלא פליג אמתני':

הדרן עלך קדשי קדשים

המזאת העוף. עד השתא איירי צדין פסולי קדשים שם ממי ימעלו בהם ומכאן ואילך איירי צכשרים: **מועלין** בהן משוקדשו. פירוש קדושה פה דייינו כשהידקשן: **הוכשרה** איפסל ב**טבול** יום ובמחוסר **כפורים**. כלומר י' שאם נגעו י' צנחן טבול

הוא לאכילה לא מרצה חיבת הוא אותה ד' נמחק: סן הוכשרה ליפסל בטבול אות ה' נמחק: סן חייבין עליה משום אות ו' נמחק: סן ולא נהירא דמה חיבת נראה נמחק: סן ר"ע דההיל"ל ע"כ: סן קאמר הכא כי: סן כפיגול אבל אינו חושש למתני אותם דינים לשם דבכל מקום אמר הכי אבל כו' ס"א והא דקאמר לשריפה כלאר הא קאמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא מימ' לשריפה עומד ולא קאמר דזריקה מועלת כי אם לחייב משום פיגול ונותר וטמא ולא להתיר באכילה אבל אינו חושש למתני אותם דינים: סן מיד דלאכילה לא מרצה חיבות דלא פליג אמתני' נמחק: סן קדשים פירוש שמתו או ששינה מקומם ולומר לנו דאע"ג דפסולין מימ' לא פקעז קדושתיהו מנייהו ומועלין בהם ומכאן ואילך איירי בקדשים העשויים בהכשר הס"י: סן כלומר דאם נגעו בה פסול: יא' ובלבנה דא"ת מאי קאמר ובלבנה הלא קודם הוזה הכא מדקאמר בתי הכי הוזה דמה משמע דעד השתא לא איירי בהוזה ואי אפשר בלינת יום ולילה אלא לאחר הואתו וי"ל דריל' בלינת: ים ההוזה נעשית ביום: ים מתחיל לינת של יום ולילה דמשעת מליקה מונין: יין גבי בהמה קדשי קדשים: שם כדי לזרוק ולהוות ה"ג גבי עוף דלא: שם כולהו שהיו פרים ה"ג לא סלקי לבניהו לא אם האימורין: ים לפי שקודם לעולה ועולת העוף חיבות שהיא קודמת נמחק: ים לכהנים ובעולת העוף חיבת ובהטאת נמחק: ים ואף לאחר הקטרה עד שתצא לבית אות מ' נמחק: סן הבשר בדוחק והדם יוצא: יא' היינו שניתו הדם על המזבח מן הצואר הס"י: סס בטומאה דטומאה הותרה בצבור וי"ל: סן יום דשלשה בתי דשנים היו שם: ים על אותן שהן לפני ולפנים א' עשה בין הבדים ואחרים על: סס בבשר דמאתר שזרק אות ש' נמחק: סן בעורות דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה ונפקי: סן הלחם שחי' הלחם נאפות: ים הם פסולות

סן בטומאה דטומאה הותרה בצבור וי"ל: סן יום דשלשה בתי דשנים היו שם: ים על אותן שהן לפני ולפנים א' עשה בין הבדים ואחרים על: סס בבשר דמאתר שזרק אות ש' נמחק: סן בעורות דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה ונפקי: סן הלחם שחי' הלחם נאפות: ים הם פסולות

א) נראה ד"ה לא בין הצדים ואח"כ על הפרוכת.

עין משפט ונר מצוה

א א מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':
ב ב מיי' פ"ב מהלכות טומאת אוכלין הל' ז ופי' מהל' צבות הטומאה הלכה ג:
ג ג מיי' פ"א מהלכות פסח"מ הלכה לו':
ד ד מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

שיטה מקובצת

סן לאכילה לא מרצה חיבת הוא אותה ד' נמחק: סן הוכשרה ליפסל בטבול אות ה' נמחק: סן חייבין עליה משום אות ו' נמחק: סן ולא נהירא דמה חיבת נראה נמחק: סן ר"ע דההיל"ל ע"כ: סן קאמר הכא כי: סן כפיגול אבל אינו חושש למתני אותם דינים לשם דבכל מקום אמר הכי אבל כו' ס"א והא דקאמר לשריפה כלאר הא קאמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא מימ' לשריפה עומד ולא קאמר דזריקה מועלת כי אם לחייב משום פיגול ונותר וטמא ולא להתיר באכילה אבל אינו חושש למתני אותם דינים: סן מיד דלאכילה לא מרצה חיבות דלא פליג אמתני' נמחק: סן קדשים פירוש שמתו או ששינה מקומם ולומר לנו דאע"ג דפסולין מימ' לא פקעז קדושתיהו מנייהו ומועלין בהם ומכאן ואילך איירי בקדשים העשויים בהכשר הס"י: סן כלומר דאם נגעו בה פסול: יא' ובלבנה דא"ת מאי קאמר ובלבנה הלא קודם הוזה הכא מדקאמר בתי הכי הוזה דמה משמע דעד השתא לא איירי בהוזה ואי אפשר בלינת יום ולילה אלא לאחר הואתו וי"ל דריל' בלינת: ים ההוזה נעשית ביום: ים מתחיל לינת של יום ולילה דמשעת מליקה מונין: יין גבי בהמה קדשי קדשים: שם כדי לזרוק ולהוות ה"ג גבי עוף דלא: שם כולהו שהיו פרים ה"ג לא סלקי לבניהו לא אם האימורין: ים לפי שקודם לעולה ועולת העוף חיבות שהיא קודמת נמחק: ים לכהנים ובעולת העוף חיבת ובהטאת נמחק: ים ואף לאחר הקטרה עד שתצא לבית אות מ' נמחק: סן הבשר בדוחק והדם יוצא: יא' היינו שניתו הדם על המזבח מן הצואר הס"י: סס בטומאה דטומאה הותרה בצבור וי"ל: סן יום דשלשה בתי דשנים היו שם: ים על אותן שהן לפני ולפנים א' עשה בין הבדים ואחרים על: סס בבשר דמאתר שזרק אות ש' נמחק: סן בעורות דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה ונפקי: סן הלחם שחי' הלחם נאפות: ים הם פסולות